

VÉRSEB LANKÓ

Az olló.

·Ez a csoda, a mit mondok,
Itt történt meg, pécsi dolog:
Valamelyik hivatalban,
Hogy melyik az — sub rosa van;
Diktum, faktum a főnöknek
Nagy ollója kárba vezett;
Kerestette mindenfelé,
De hasztalan keresteté:
Nem találták semmiképen
Ezernyolczszáznyolczvanhétben.
Most azonban csuda történt,
Ráakadtak egész önként.
Tudják hogyan került elő?
— Egy aktában pihent meg ő,
Melyen ez áll — (hpczia, hpczia)*):
„Hivatalos restanczia!”

Mukimirek-bég.

*) Pardon, de prüsszentenem kellett!
A szedőgyerek.

Felelős szerkesztő:
Dr. MUKI.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Zec. unyi-ter 12. sz.

➡ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl. ➡

A ZOMBAI DISZNÓK.

(Bácskai legenda.)

Egy szép téli szombat napon esett meg Zombán az a nevezetes disznótor, a melynek következménye lett ez a történet, melynek furcsa czime fentebb ékeskedik. Burkajevics Kaminku volt a házigazda, a híres zombai földbirtokos paraszt gazda, nemzetségére pedig igaz hamisítatlan bácskai bűnyő. Hogy a leányát Mátának hívták, azt talán mondani is fölösleges.

Disznótor volt, s mint ilyenkor már történni szokott, a vendégek mind illuminálva börtorkáztak haza, a hol az érdemes oldalbordák minden kéznél levő sodrófát és seprőt mozgósítottak a fogadtatás örömeinek fokozására. A rossz nyelvek azt is beszélik, hogy az öreg birót a felesége csupa feledékenységből a hálókamara helyett a tyukketreczbe zárta volna; de hát nem kell ám mindent elhinni.

Nekem ugyanis egy szavahihető bakter megsugta, hogy ő öregbirósága kinn hált az utca közepén, onnét huzta be az élete párja hajnalban a lábánál fogva.

Elég az hozzá, a multság pompásan sikerült.

Harmadnap azonban, mikorra a hősök kipihenték fáradságukat és az ütlegeket, feldagadt arcukkal és elkiserült lélekkel találkoztak a korcsma előtt s egy szívvel, lélekkel panaszkodtak a keserves macskanyomorúság (Katzenjammer) ellen.

Ez nem volt ugyan valami szokatlan dolog Zombán, de a következményeket tekintve rendkívül fontosságu.

Goromba Náci, a falu kalapácsa előszedte a bőrköténye alól a pesti ujságot, hogy szokás szerint fölolvassa a politikus atyafiaknak.

Mint hogy azonban a bal szeme a disznótorra következő záró multság emlékére be volt kötve, maga mellé intette Szitakötő Gerzsont, a szürszabót, kinek a szimetria kedvéért a jobb szeme volt kimozdítva a helyéből és közös erővel kezdték végig betűzni a lap hasábjait.

A sok érdekes rablógylkosság és vitrioldráma mellett volt egy hír, mely különösen megragadta a hallgatóság figyelmét.

A szomszédos Malaczfalva község lakói mértékletességi-erkölcsnemesítő-bor-pálinka-nemissza egyesületet hoztak létre semmiből, s elnökül megválasztották a tisztartót, és üdvös működésük első eredménye az lett, hogy a falu korcsmárosa, Ábrahám és a patyikus, a ki a

bevert fejek után szedte a legtöbb jövedelmet — bankrótot csináltak.

Más körülmények közt ez nem lett volna valami különös hatással a zombaiakra, de mint mondám, nagy volt az elkiseredés és hascsikarás és e kettő vállvetett működése folytán az a titkos vágy szállta meg a jámborokat, hogy ő nekik is jó volna egy ilyen egyesület.

— Ha a malaczfalviak nem részeges disznók, a zombaiak csak nem maradhatnak részeges malaczkok. Ez volt a közhangulat, szakva öntve.

Elég az hozzá, ők sem isznak többet — hisz az oldalbordák csak az imént ígérték meg, hogy leverik az oldalbordáikat, ha mégegyszer ilyen gyalázatos állapotban kerülnek haza valahonnét, ha mindjárt a korcsmából is.

De ha a malaczfalviak a tisztartót választották elnökül, ők legalább is a földesurat kérik föl.

A földesur, valami 48-ból itt felejtett német sógor, névleg Thurnuhraufzieher Sámuel épen érett túrót gabelfrűstüközött, mikor a deputáció benyitott hozzá.

— Csés jó napot! Téns úr!

— Ühüm! Halt! — aztán nagyot nyelve, lenyomta az utolsó falatot is. — Na most beszélje!

Goromba Náci megtörülte a bajuszát, megreszelte a torkát, leköpte a Sámuel ur csizmája hegyét, megint megtörülte a bajuszát és így szólt:

— Hát izé!

— Úgy van! mondá rá a deputáció egyhangulag.

— Mert hát tudjuk, a mondó vagyok, mind valahányan csak itt vagyunk — nem igaz?

— De az! Helyesen van! volt a küldöttek biztató válasza.

— Na! Tehát a fő az egészség. Mert, ha már teszem azt, fáj a hasam, mikor például belebujik a kólika — iszen megesik az máson is — már két év óta nem is szabad babot ennem, pedig szeretem is — de a krumplit is szerettem ám.

— Was grumpli, pap, gólika, egisig, pedegseg, há?! Sietni beszélje, nekem mekgapta pírka a gergüléset, ich mussz esz on schau. Kimenje gocsipan.

— Ja úgy! Hát mindjárt sorját keritem, mert a jóságot nem szabad elhanyagolni.

— Hát izé! Mondom fő az egészség, mert nagy csapás a betegség az embőrön, de a jószágon is. Talán a téns ur is beteg, mert olyan savanyuan néz. — Mutassa csak a nyelvit — ez nem árt, ha nem használ. — Mi?

— Majt mutadja neket potot hátatrája. — Menjeteg hasza szuszokni a átypa pele.

— Aj! aluttunk mi eleget, de a téns ur nem, mert rossz kedve van a szegény embör irányában. Pedig meg akartuk tisztolni.

— Dinsztelni! Wie heiszt?

— Hát izé! Ugy történt, hogy becsiptünk egy kicsit, oszt most nem vagyunk a helyin. Hát, mondtuk nem iszunk többet szeszes italt, a mit pénzért árulnak — teszem azt papramorgót.

— Bapramorkót?!

— Az az kérem. Csinyálunk egyletöt, a ki pedig pálinkát iszik és garázda, az fizesse az egészet, a mi kijár.

— Hád iszott másgor maka intyen? Wass?

— Nem úgy! Hanem amúgy!

— Áhán! Hád asztán?

— Hát mondom, mértékletes egyletet csinyálunk, oszt maga a téns nagyságos ur lesz az elnyök. Éljen!

A deputációt annyira meghatotta ez a hatásos befejezés, hogy elhallgatott.

— Na atyafiak! Nem megmondtam, hogy éljen?!

— Éljen! bömböltek a hűséges atyafiak.

Thurnuhraufzieher ur szájtátva vakarta a parókáját. Ő volt a község regálebérlője, most meg ő legyen a bornemissza egylet elnöke?

Megvakarta a fejét és egyet gondolt.

— Na gut isz! Elfogadog; geszenek. — De — wie soll i ten sagn? — estére dartja én ety pucsuepéd bankett, udoljara mussz man dok ancz trinken? Wassz?

Persze hogy elfogadták a pottya bucsulakomára hívó indítványt.

Sámuel ur a zombaiak ingatag természetére számított — és nem is rosszul.

Megvolt este a bankett és a bortól bucsuzás keservei annyira meghatották a jámbor mértékletességi tagokat, hogy — hála a földes ur ingyen borainak — a bornemisszák jól elagyabugyálták egymást és a házigazdát, aztán meg ők kapták ki a részüket otthon.

Harmadnapra, mikor úgy a hogy már kiheverték a bankett utóhatásait, ismét beállított a szégyenkező deputáció Thurnuhraufzieher úrhoz, a ki épen nyers savanyu káposztát gabelfrüstüközött felkötött állal, slafrokkban.

— Na mi a paj fiaim hoty a ménykü pele üdne a maguknak a hátatokba! — Mit akarjatok?

— Leköszönyünk téns úr, mondja nyöszörögve a kovács, kinek a bal keze volt fel, — és az orra bekötve.

Sámuel ur a nyert diadal mámorában szentelen kezdett lenni.

— Lekeszeni, lekeszeni? Hád már iszi — Por? Bálinka? Wassz?

— Iszom hát ebadta németje. Iszom bizony hort is, pálinkát is, de nem a magából ám. Igaz-e atyafiak?

— Abczüg!!! zügött a deputáció a bösz kovács után.

— Na na! — szeppent meg a regálebérlő — csag nem kel affektálni makuk zompai disznók! — de már erre túl volt a lőtávolon, berántva maga után a mellékszoba ajtaját.

A mértékletességi egyesület ergó füstbe ment terv maradt, de a zombaiakon rajtragadt a Bácskában divatozó mondás:

— Affektál, mint a zombai disznó.

Katonáéknál.

Kapitány (a Kaposvárra induló századhoz): Mindenki jelen van?

Káplár: Jelentem alássan, az egyik czugból a Nyulas Ferkó hiányzik.

Kapitány (dühösen): Mit csinál már megint az a számár?

Káplár: Haldoklik.

Kapitány (még dühösebben): Hát mondja meg a számárnak, hogy siessen, mert mi nem várakozhatunk reá.

Elővigyázat.

Tehát ez az a hely, a hol mult évben egy ifju egy hölgyet mentett ki a hullámokból, ki aztán hálából hozzá ment nőül — kérdi egy vén kisasszony.

— Igen, viszonzá a kérdezett fiatal ember megszüppenve, de bocsásson meg nagysád, én nem tudok úszni.

A szenvedély rabja.

Az öreg professzor szenvedélyes sakkozó úgy annyira, hogy utközben is folyton a sakkon jár az esze, s mikor a világos és sötét koczkákkal kirakott folyosón halad át —

rendesen lógrás szerint koczog rajta végig.

Vallomás.

*Már, drága nagysám, megbocsátja,
De én imádom önt nagyon,
Azért járok annyit utána,
Szerelmem mindig arra von.
Jogász volnék, s kollokviumra
Bizony készülnöm kellene:
S szívem minden parányi zúga
Az ön képével van tele.*

*Előadásra hogyha járok,
(S ez nem mindennapi dolog),
Papolhatnak a vén tanárok
Én csak kegyedre gondolok.
S ha olykor otthon, néhanapján
A pandektákat forgatom,
Kegyedhez röppen, drága nagysám
Mindjárt merengő sóhajom.*

*S a szerelmem nem percznyi szikra,
A mely ég pár pillanatig:
Forrongó, szenvedélytől szitva
Bennem dúló vulkán lakik.
Csak úgy ömlik ebből a láva,
Tengernyi szerelmes dalom;
Ha nagysád épen megkívánja,
Akár ezrével onthatom.*

*Tudom, hogy hasztalan sóvárgok,
S érzem, hogy nagysád kinevet;
De, istenkém, olyat ki látott,
Ki szeretrén, nem szenvedett?
Szeretni, azt tudok ugyancsak,*

*Tehát szenvednem is lehet;
S az is már boldogságot adhat,
Ha bánatom oka — kegyed.*

*Fogadja hát e vallomásom
Szép, drága nagysám, szívesen;
Gondolja meg, míg önre vágyom,
Nincs nappalom sem éjjelem.
Ha ablakánál elvissz utam,
(Ezerszer átlag egy napon).
Ne nézzen rám haragra gyultan
Derült mosolyra szomjazom.*

*Mert, drága nagysám, lássa, lássa,
Imádom én önt szerfelett,
S ajkannak ez a vallomása
Igazi vágyról énekelt.
Régtől be van szívembe vésve
Szép szöke fürtös kis feje;
Jutalmazzon tehát meg érte,
Szeressen egy kicsit cserébe,
Ah, oly boldoggá tesz vele!*

Indigó-pinty.

Majd ha lesz.

- Ténsurfi khérem, mikor tetszik megadni azt a néhány florin?
- Majd ha lesz Dávidkám, majd ha lesz.
- Wie heiszt, majd ha lesz? Khüsziünüm szépen az olyan termin!
- Furesa ember maga Dávid. Hát csak nem kívánhatja tőlem azt, hogy akkor adjam meg, mikor nincs.

Gugyi Pétör — Kobak Pál.

- Nője nászom, mi végrül ir ke a jegző urnak mindétig ujan fenyé nagy bötükke.
- Há ke még azt süm tuggyá!
- Nem én.
- Hm, azér, mer a jegző ur nagyot hall.

BUCZKÓ BERNÁT

szab. kir. rőndőr rőnddormögesei szundikálásában.

Nincs rőnd! Emmá disznyóság. Má mögénten ver-
rekődtek a zuccezán mög a pintezék tájékán arra ki-
felé, osztég az poncezjussát kölök legények vótak akik
dobátak éjje, amikó a tisztösségös embörnek mög a
rőndörnek alánni muszaj.

Dej mikó bejelentötték a törvényörségen neküm,
hogy arra a hügységbe baj találódék, rögvést abrigtu-
tam a legényöket és lósrüttütünk a népös gyüleköz-
vényhül ahol má möttuttam a bajlódás minémüségét
azoktú, akik látták, hogyhát a kolónyijai legényök mög-
mögüték a munkaszünetet a kövekkee.

Halom iszön csinyáttam is én abba a minutába
rőndöt köztik, mög munkaszünetet, a millent még a
Baros tésúr se tunna csinyáni.

Mikó möglátták a fehér lófarkot himbáni a feje-
mön, mög mikó az ezüst táblám feléjük velágított, na
isze ujjan lósrüttöt söm láttam ám még, mint akit azok
csinyátak. Na Bernát — gondutam magamba a tekin-
télös eszümme — mos hát utánik a lovakka. Azám,
dej a pejkókat efelejtöttük eehozni — moshát mit csi-
nyájunk?

A Dani komám vakarta a lófarkot a feje mögött
beszét sok mindenrú, hogyhá most má hagygyuk őket,
ügyis hijába. „Czoki! mondok, eehaagas, te nyavajjás
rőndör; hát így mentöd te mög a rőndörség tisztóletös
tekintetéllit“ — egyszóvaa komiszu mögszittam. Láta
a pugris, hogy nöm szeretöm a sok hosszi beszédöt, há
eehaagattott. Én penig dijadalmasan habtájgot kajátot-
tam a legényöknek, mer hárman vótunk, osztég a Fülés
Jóskának möpparancsuttam, hogy lósrüttüjön a tör-
vényörséghe lovakér, akkike akkó parádéztunk, mikó
a királ itteg vót vizitüni. A kolónyiai csehtrombitás le-
gények má messzirü dobátak a küeket, dej gondútam

magamba maj a Pejkováa mökkergetöm mög elis fogem
a kitránczperát fülejiket.

Egyszörre csak möggyütt a paripa, én mög rájú-
tem osztég röpütem a Deijnvaa felé. Az egyik legény-
nök mömmontam hogycsak furtunfurt baara a másik
mög furtunfurt jobbra mönjön. Én mög gondútam maj
csak möggyök a meere löhet. Dej a lovam nöm szokta
mög a szőlöt, vammí, elég a hozzá, hogy mövvadút tán
egy filök szerátú osztég lölödétott magarü.

Majnem a karókba röpütem. Mög is szidtam a ki-
rálli Pejkót, hogy hát biz én nem filök-szerát, halem a
kolónyijai legényöket gergetöm. Amikó illen formán
gondúkottam egyszörre hallom ám sipüni a Danit, hogy
há mög vannak.

Rögvést siettem a törvényörséghe a városba,
elkészíteni a platezot az uj legényöknek osztég a Réé
tésurnak is mögmondtam, hogy écsiptem őket. Aszontta
jó van.

Evvót a jutalom a fáradságér, a miér egész éjje
szenvödtem.

Dej ijjen má a tekintéllös állás, nömcsak az em-
böröktü de még a lovaktú is kö szenvenni az igazságér.

Modern szokás.

A p a : Kedves fiam, soha se szólj mást, mint az
igazságot. Ne feledd el nagy költönk szent szavait :
„Légy mindig elég bátor az igazat férfiasan megmon-
dani, s ne engedd, hogy ajkaidat a hazugság mngszent-
ségtelenítse !“

S z o b a l e á n y : Nagyságos úr, Kohn megint
itt van a váltóval, mit mondjak neki?

A p a : Mondd, hogy *nem vagyok itthon.*

Részvét-látogatáson.

— Mik voltak, kedvesem, boldogult férjednek utolsó szavai?

— Utolsó szavai? Ah, hagyd ezt! Hiszen tudod, hogy az utolsó szó mindig az enyém volt.

Katonahumor.

Csata után amputálták az őrnagy lábát. Az operáció alatt az őrnagy nyugodtan szivarozott, hü privátdinerje azonban keserves jajgatásokra fakadt, látván urának siralmas állapotát.

Az őrnagy erre dühbe jön s oda kiáltja neki:

— Ne ordíts, te keresztelt szamár, hanem örülj inkább, mert *zentul csak egy csizmát kell puczolnod!*

Üzleti buzgóság.

Feleség (sirva): Kinek jutott volna eszébe arra gondolni, hogy te négy heti házasság után leányokkal kezdesz enyelegni?

Férj: Ugyan, szívem, hogy mondhat szilyeket?

Feleség (hévvel): Hát azt hiszed, tegnap nem láttam, mikor a doktornak a szobaleányát, a ki kávéét vásárolt, arczon csipted?

Férj: De, kedves gyermekem, hisz ha az esetleg meg is történt, légy nyugodt, csak *üzleti buzgóságból* történt.

Kinrimgyűjtemény.

Ne hallgasd e *históriát*,
Menj inkább te *kis Dóri át*,
Más terembe s *czikóriát*
Hozz; talán a *Kiss Tóni át*.

(ElhallgatványikisDóriátmeneteliczikóriáskinrimmelvény.)

Jaj be száraz, jaj be *rát a pesti zsemle*,
De mégis jobb, mint a „*Budapesti Szemle*“.
(*Jajgatórutászatizsemlekritikaisóhajrim.*)

*
A kis *Borcsa lusta lány*.
Im előtte *asztalán*
Nagy *könyv*, abban sok *talány*,
Idejét így *lopja ám*.
Pedig jobb lenne *talán*
Kezébe főző *kalán*.
Nem igaz? De az! *Na lám!*

(*Borcsalányidőlopászatikönyvkalánfőzésilámfrücsesenet.*)

Mi a turnür?

(Meghatározás.)

A jogban: A tényleges állapot túlzása. *A gyógytanban*: Az elmezavar szimptomája. *A theológiában*: Az emberi test bünös elesufítása. *A bölcsészetben*: A negatív lét a pozitív léten. *A nyelvészetben*: Idegen rag a honi törzsön. *A történetben*: A XIX. század második felének kinövése. *A fizikában*: A súlypontnak természetellenes elmozdítása. *Az építészetben*: Egy helytelen ponton alkalmazott dekoráció.

Dr. Csitt.

Egymás közt.

— Képzeld csak édes Rózám, én folyton beszélek álmomban. Férjem majdnem mindennap említi, hogy már megint beszéltem az elmúlt éjjel.

— Az baj, ügyelj magadra az Istenért, mert még ki . . .

— Ne aggódj, mindkettőnek egyforma a keresztneve.

Szomorú emlék.

Háziasszony: Kedves tanácsos ur, ne csüggedjen el annyira neje halála miatt, hanem egyék. Különösen a libát ajánlhatom, ma kitünő.

Tanácsos: Nem, nem köszönöm édes nagysád. Hidje el, engemet minden a feleségemre emlékeztet.

Az emléktábla.

— A hány költőt csak ismerek, halála után mindeniknek táblát helyeztek a lakó vagy születési házára: vajha én is megérném ezt a dicsőséget!

— Hm, pajtás, azt már megérni alig fogod, de a tábla mégis ott ragyog majd a lakóházad falán s az utókor olvashatja róla . . .

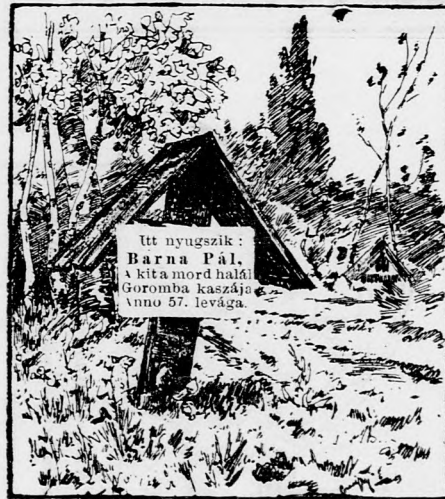
— Mit . . . mit?

— Ebben a házban . . .

— Nos?

— Ebben a házban — egy bútorozott hónapos szoba kiadandó!

Sirvers.

A mult számban közölt rébus megfejtése:
A kerekés kerekét kereken kerekíti kerekre.

Uj czipőáru raktár.

Van szerencsém a n. t. közönségnek tudomására hozni, hogy

Pécsett, Ferencziek-utcza 16. sz.

alatt

„TIGRIS“-hez

czimzett **nagy czipőáru-
raktárt** nyitottam, a hol
kitűnő férfi-, női- és gyermek-czipők meglepő
olcsó áron kaphatók.

ÁRAK:

Egy pár szép és jól készített férfi czipő
3 *frt*től főlebb
„ „ elegáns női-czipő 2 *frt* 80 *kr*től „
„ „ női szalonzipő 2 *frt* 50 *kr*től „
„ „ gyermek-czipő 40 *kr*től „

Egyetlen mintarendelés által is bárki a mondottak
valóságáról meggyőződhetik.

Főbb törekvésem oda irányul, tisztelt ve-
vőim igényeit bármily tekintetben a legnagyobb
készséggel kielégíteni, miért is becses pártfogását kérve,
maradok mély tisztelettel

Reisch György

czipész.

Richter-féle

Fejettörő

Legujabb türelmi játék.
176 feladat.

Nagyon érdekes és nagyon mulatságos.
Ára 35 *kr*.;

minden játékszer kereskedésben kapható.
Kevesbe értékes utánzásoktól óvjunk magunkat
és csakis oly skatulyákat fogadjunk el,
melyeken a gyári jel a „veres Horgony“ van.

Német kiállítás Londonban.

A horgony-építőköveiről nálunk is előnyö-
sen ismert, F. Ad. Richter & Cie. bécsi
czég a német kiállításon Londonban a
kiállított horgony-építőköveiért a legna-
gyobb kitüntetést, I-ső osztályu díszok-
mányt nyert.

